

Arrest

nr. 141 070 van 16 maart 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, in eigen naam en in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige dochter X, en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 21 november 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 oktober 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Justitie van 2 oktober 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), alle aan de verzoekende partijen ter kennis gegeven op 22 oktober 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken, D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN VRECKOM, die *loco* advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partijen, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, komen op 2 november 2009 België binnen zonder enig identiteitsdocument.

1.2. Op 3 november 2009 dienen de eerste verzoeker en de tweede verzoekster een asielaanvraag in. Op 30 maart 2010 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 45 565 van 29 juni 2010 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de eerste verzoeker en de tweede verzoekster.

1.3. Op 5 juni 2010 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 21 december 2010 wordt de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond bevonden.

1.4.1. Op 23 februari 2012 dienen de verzoekende partijen een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 20 juni 2012 wordt de aanvraag onontvankelijk bevonden. Deze beslissing wordt op 21 augustus 2012 ingetrokken.

1.4.2. Vervolgens wordt op 14 januari 2013 een nieuwe beslissing genomen waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt bevonden. Bij arrest nr. 125 612 van 13 juni 2014 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen deze beslissing.

1.4.3. Op 14 juli 2014 wordt een nieuwe beslissing genomen waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt bevonden. Aan de verzoekende partijen wordt tevens bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en er wordt de eerste en de tweede verzoekende partij een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor drie jaar opgelegd. Bij beslissing van 24 september 2014 worden deze beslissingen ingetrokken.

1.5. Op 9 maart 2012 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 10 juni 2013 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.6. Op 16 maart 2012 dienen de eerste verzoeker en de tweede verzoekster een tweede asielaanvraag in. Op 10 mei 2012 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 101 573 van 25 april 2013 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de eerste verzoeker en de tweede verzoekster.

1.7. Op 19 juni 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) ten aanzien van de eerste verzoeker en de tweede verzoekster een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinquies}).

1.8. Op 2 oktober 2014 wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 23 februari 2012 (zie punt 1.4.1.) onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die aan de verzoekende partijen wordt ter kennis gegeven op 22 oktober 2014. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 23.02.2012 bij onze diensten werd ingediend door:

(…)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de

ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 26.09.2014 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.

*Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan (...) te willen overhandigen.
(...)"*

1.9.1. Op 2 oktober 2014 wordt tevens aan de eerste verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing. Deze beslissing luidt als volgt:

"(...)

De heer

(...)

*wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
binnen 0 dagen na de kennisgeving.*

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene niet in bezit van een geldig paspoort en een geldig visum

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 19.06.2013, ter kennis gegeven op 24.06.2013.

(...)"

1.9.2. Op 2 oktober 2014 wordt tevens aan de tweede verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de derde bestreden beslissing. Deze beslissing luidt als volgt:

"(...)

De mevrouw,

(...)

*wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
binnen 0 dagen na de kennisgeving.*

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig paspoort en een geldig visum

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 19.06.2013, ter kennis gegeven op 24.06.2013.

(...)"

1.9.3. Op 2 oktober 2014 wordt tevens aan de derde verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de vierde bestreden beslissing. Deze beslissing luidt als volgt:

"(...)

De mevrouw

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in bezit van een geldig paspoort en een geldig visum

(...)"

1.10. Op 2 oktober 2014 wordt de eerste verzoeker en de tweede verzoekster tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor twee jaar opgelegd. Tegen deze beslissingen wordt een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad. Deze zaak is gekend onder het nr. 163 218.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1.1. De verwerende partij werpt in haar nota met opmerkingen in hoofddorde op dat de bevelen om het grondgebied te verlaten en de beslissing inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet *"geen verknochtheid vertonen daar zij beiden genomen werden op een afzonderlijke rechtsgrond"*. Zij laat gelden dat de verzoekende partijen *"niet aannemelijk (maken) dat een eventuele nietigverklaring van de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard enige invloed zou hebben op hun illegale verblijfsstatus"*. Bijgevolg meent zij dat het beroep, ingesteld tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten, onontvankelijk is.

3.1.2. Niettegenstaande het feit dat de gemachtigde op grond van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet een gebonden bevoegdheid heeft om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven wanneer de vreemdeling in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten, heeft de verwerende partij blijkens de gegevens van het dossier het klaarblijkelijk zelf nuttig en nodig geacht om deze bevoegdheid slechts uit te putten nadat werd beslist over de door verzoekende partijen ingediende aanvraag tot medische regularisatie. Door aldus te handelen erkent zij dat de uitkomst van deze aanvraag bepalend kan zijn voor het al dan niet

afleveren van de bevelen om het grondgebied te verlaten. Een en ander blijkt overigens ook uit een samenlezing van de bestreden beslissingen: de beslissingen werden genomen op dezelfde datum en door dezelfde attaché (K.J.). Bijgevolg kunnen de bestreden beslissingen wel degelijk in hetzelfde verzoekschrift worden aangevochten.

De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep, opgeworpen in de nota met opmerkingen, voor zover deze gericht is tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten, die door de verwerende partij als de minst belangrijke beslissing worden beschouwd, dient te worden verworpen.

3.2. Om dezelfde reden dient de exceptie van niet ontvankelijkheid, die de verwerende partij in haar nota met opmerkingen in ondergeschikte orde opwerpt met betrekking tot de tweede, de derde en de vierde bestreden beslissing, namelijk de bevelen om het grondgebied te verlaten van 2 oktober 2014, en die erin bestaat dat de gemachtigde van de staatssecretaris over een gebonden bevoegdheid zou beschikken om in het geval van een vernietiging opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten uit te reiken aan de verzoekende partijen, te worden verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. In het eerste middel, dat uitsluitend gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, en van artikel 4 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Dit middel, dat bestaat uit twee onderdelen, wordt als volgt onderbouwd:

“DOORDAT verweerder stelt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf, door verzoekers ingediend op 23 februari 2012, onontvankelijk is om reden dat een ambtenaar-geneesheer in een advies dd. 26 september 2014 heeft vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet zou beantwoorden aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

TERWIJL verzoekers bij hun aanvraag dd. 23 februari 2012 en navolgende schrijvens dd. 28 mei 2012 en dd. 2 september 2012 en dd. 4 juli 2014 diverse medische verslagen hadden voorgelegd (m.n. 15/02/2012, dd. 16/05/2012 en dd. 08/08/2012 en dd. 30/06/2014 van dokter P.S.), waaruit voldoende bleek dat hun zoon wel degelijk lijdt aan een medische aandoening die van die aard is dat een terugkeer naar het herkomstland wel degelijk een reëel risico inhoudt voor het leven of fysieke integriteit van het kind en waarop noch de arts-attaché in zijn advies dd. 26 september 2014, noch verweerder in de bestreden beslissing dd. 2 oktober 2014 hebben geantwoord;

Uit de door de FOD Binnenlandse Zaken gegeven motivering blijkt niet dat verweerder in de bestreden beslissing van niet-ontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging van verblijf de diverse gegevens die beschikbaar zijn in verzoekers dossier op een zorgvuldige en redelijke manier in acht heeft genomen.

Door de aanvraag tot verblijfsmachtiging af te wijzen op grond van het feit dat volgens— een niet correct-gemotiveerd advies van de arts-attaché dd. 26 september 2014—, de voorgelegde medische verslagen niet zouden toelaten te concluderen dat de ziekte kennelijk niet zou beantwoorden aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van art. 9ter Vw., blijkt dat verweerder niet in alle objectiviteit alle concrete en individuele elementen die werden aangehaald in het verzoekschrift tot verblijfsmachtiging dd. 23 februari 2012 alsook in de navolgende schrijvens (actualisaties) dd. 28 mei 2012 en dd. 2 september 2012 en dd. 4 juli 2014, zowel afzonderlijk alsook gemeenschappelijk, voldoende en op een redelijke wijze in overweging heeft genomen.

Ten eerste heeft de arts-attaché een foute analyse gemaakt van de voorhanden zijnde medische informatie.

De arts-attaché heeft de voorhanden zijn medische verslagen foutief geïnterpreteerd en heeft er de verkeerde conclusies uit getrokken.

In casu lijdt de zoon van verzoekers wel degelijk aan een ernstige aandoening dewelke wel degelijk een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit.

(Zie o.a. het medisch verslag dd. 30 juni 2014 van dokter P.S.; waarin de behandelende arts wijst op de ernst van de medische aandoening waaraan verzoekers zoon lijdt.)

Het medisch advies dd. 26 september 2014 van de arts-attaché is in strijd met de voorhanden zijnde stukken in het administratief dossier.

De arts-attaché mag alleen 9ter aanvragen medisch onontvankelijk verklaren als zij kennelijk (= manifest, overduidelijk) geen enkel reëel risico (zoals hierboven bedoeld) inhouden.

Anders zou verweerder aanvragen 'medisch onontvankelijk' verklaren terwijl zij misschien 'medisch gegrond' zijn ; dat is niet de bedoeling van de wetgever.

Om die reden alleen dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

En dat verzoekers zoon op heden wel degelijk nog steeds medisch zorgbehoevend is (in tegenstelling tot de blote beweringen van de arts-attaché : “Ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf kent een dergelijke aandoening zijn beloop over enkele maanden en evolueert spontaan in gunstige zin. De behandeling van deze aandoening door middel van psychofarmaca is louter symptomatisch en dus niet essentieel.”) blijkt afdoende uit het bovenvermeld navolgend medisch verslag – actualisatie- (toegevoegd aan het administratief dossier bij navolgend schrijven dd. 4 juli 2014 van verzoekers advocaat). (Navolgend Stuk 12 bij de actualisatie dd. 4 juli 2014)

(zie medisch getuigschrift dd. 30/06/2014 dokter P.S. : “Posttraumatisch stress syndroom met autisme neiging. Obsessieve controle tendens met concentratieproblemen door angst en moeheid. Nood aan medicatie en begeleiding. Ernst 7-8/10 ... Wordt opgevolgd sinds 15/02/2012.”

Dit bewijst dat de medische toestand van verzoekers zoon op heden nog steeds niet gestabiliseerd is.

De inhoud van dit en ook de overige medische verslagen, spreekt voor zich en toont aan dat verweerder de huidige medische toestand van verzoekers zoon verkeerd heeft beoordeeld.

De door verzoekers voorgelegde medische getuigschriften bevatten wel degelijk meer dan voldoende gegevens waaruit blijkt dat de aandoeningen van hun kind ernstig zijn en dat een terugkeer naar het herkomstland in de huidige omstandigheden om die reden is uitgesloten.

Deze gegevens zouden redelijkerwijze moeten kunnen volstaan.

Ten tweede schendt verweerder de algemene beginselen van behoorlijk bestuur , waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verweerder had de mogelijkheid om verzoekers kind aan een medisch onderzoek te onderwerpen doch heeft ten onrechte nagelaten om dit te doen.

Een medisch onderzoek had ongetwijfeld een ander licht geworpen op de zaak.

Door de zoon van verzoekers niet aan een medisch onderzoek te onderwerpen, doch zich te beperken tot het advies van de ambtenaar-geneesheer, dat voorbarig was, schendt verweerder de algemene beginselen van behoorlijk bestuur , waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel.

In hun schriftelijke aanvraag dd. 23 februari 2012 hadden verzoekers nochtans formeel aangeboden dat zij bereid zijn om onmiddellijk in te gaan op iedere uitnodiging vanwege de ambtenaar-geneesheer en dat zij ten allen tijde bereid zijn om op eerste vraag nadere toelichting te vertrekken, schriftelijk dan wel mondeling.

(zie Verzoekschrift dd. 23/02/2012 : “De bevoegde diensten bij de DVZ kunnen uiteraard ten allen tijde contact opnemen met verzoekers en met de behandelende arts... De ambtenaar-geneesheer en/of de bevoegde diensten van de DVZ kunnen desgewenst ten allen tijde contact opnemen met verzoekers en

de behandelende arts dokter P.S. ... Verzoekers zijn vanzelfsprekend bereid om onmiddellijk in te gaan op iedere uitnodiging vanwege de ambtenaar-geneesheer van de Dienst Vreemdelingenzaken.”)

Gezien het advies van de arts-attaché enerzijds en anderzijds de medische verslagen van verzoekers artsen tot tegenstrijdige conclusies komen, was het noodzakelijk om verzoekers zoon minstens aan een medisch onderzoek te onderwerpen.

Door dit niet te doen, doch zich te beperken tot een verwijzing naar het voorbarige en foutieve advies dd. 26 september 2014 van de ambtenaar geneesheer , heeft verweerder op kennelijk onredelijke wijze besloten om de aanvraag op grond van artikel 9ter Vw. onontvankelijk te verklaren.

Minstens schendt de bestreden beslissing de motiveringsverplichting doordat op verzoekers voorstel (geformuleerd in hun aanvraag dd. 23 februari 2012) tot medisch onderzoek helemaal niet werd geantwoord.

Indien de arts-attaché tot een andersluidende conclusie wilde komen, had hij bij de zoon van verzoekers of bij zijn arts specifieke informatie kunnen opvragen aangaande de mogelijkheid van het kind om te reizen naar Armenië ; gelet op zijn medische toestand, en aangaande het causaal verband tussen beide; of het kind onderwerpen aan een medisch onderzoek om zijn actuele medische toestand en de mogelijkheid om te kunnen reizen naar het herkomstland te achterhalen alsook het causaal verband tussen beide, wat in casu ten onrechte niet is gebeurd.

De arts-attaché raadpleegde geen deskundige , noch werd er gecorrespondeerd met de behandelende arts van het kind, aangaande zijn gezondheidsproblemen.

Nochtans is dit voorgeschreven door artikel 4 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Mits consult van de behandelende arts had verwerende partij correct medisch standpunt kunnen innemen.

De arts-attaché heeft op voorbarige en onterechte wijze de door verzoekers voorgelegde verslagen tegengesproken.

Dat de medische toestand van verzoekers kind wel degelijk ernstig is en in erge mate werd onderschat, wordt aangetoond aan de hand van een recent medisch verslag van de behandelende arts (dd. 27 oktober 2014). (Stuk 6)

“De jongen leeft in een voortdurende zware stress situatie, heeft contactstoornissen in de omgang met jongeren en leeft in een bedreigde situatie... Terugkeer betekent voor hem zekerheid tot herval, ervaring en toename van de klachten waardoor hij in feite wordt uitgeschakeld. ...Naast medicatie en scholing heeft hij nood aan psychotherapeutische begeleiding die verbetering der contacten mogelijk maakt. In zijn land van oorsprong is een dergelijke begeleiding quasi onbestaand...”

De inhoud van het recent medisch verslag van dokter P.S. spreekt voor zich en laat geen enkele twijfel bestaan dat verweerder de huidige medische toestand van verzoekers kind verkeerd heeft beoordeeld.

Het is duidelijk dat de aangevochten beslissing foutief is en onafdoende gemotiveerd en dat zij een schending uitmaakt van de motiveringsplicht zoals bepaald in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel.

Tegelijk schendt de bestreden beslissing artikel 62 Vw. en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 voorzien dat de bestuurshandelingen, onder haar toepassingsgebied vallend, uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de opgelegde motivering in de

akte de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

De motivering moet correct zijn en afdoende, en de omvang van de motivering moet aangepast zijn aan het belang van de beslissing.

De motivering is niet afdoende als het gaat om :

Vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausible motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (Van Heule D., De motiveringsplicht en vreemdelingenwet, TVVR 1993,67 ev.)."

4.1.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"Verzoekers stellen een schending voor van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel, van artikel 4 KB van 17 mei 2007.

Zij betogen dat uit de door hun voorgelegde attesten blijkt dat de aandoening van hun zoon wel degelijk een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. Uit de beslissing zou niet blijken dat met alle door hen voorgelegde medische attesten rekening zou zijn gehouden. Hun zoon zou tot op heden nog steeds hulpbehoevend zijn en de ernst van de aandoening zou bevestigd zijn in het medisch attest van 30 juni 2014. Een medisch onderzoek had volgens hen een ander licht geworpen op de zaak daar de ambtenaar-geneesheer tot tegenstrijdige conclusies is gekomen ten opzichte van de behandelende artsen.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat naar luid van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet een machtiging tot verblijf bij de minister of zijn gemachtigde kan worden aangevraagd door "(d)e in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft".

De ambtenaar-geneesheer stelde op 26 september 2014 een standaard medisch getuigschrift op dat onder meer luidt als volgt:

"(...) Uit de standaard medische getuigschriften d.d. 15.02.2012, 16.05.2012 en 30.06.2014 en de bijlage d.d. 08.08.2012 blijkt dat de beschreven PTSS actueel geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf kent een dergelijke aandoening zijn beloop over enkele maanden tot jaren en evolueert spontaan in gunstige zin. De behandeling van deze aandoening door middel van psychofarmaca is louter symptomatisch en dus niet essentieel. Er bestaat dus actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.(...)"

Uit het voorliggende advies blijkt duidelijk dat de twee voorwaarden zoals bepaald in artikel 9ter van de vreemdelingenwet werden onderzocht. Enerzijds stelt de ambtenaar-geneesheer dat de aandoeningen zoals beschreven in de medisch attesten en waarbij hij preciseert dat het gaat om PTSS, geen reëel risico inhoudt voor het leven en de fysieke integriteit en anderzijds beoordeelt de ambtenaar-geneesheer het actueel risico op een onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. De ambtenaar-geneesheer gaf aan dat de behandeling van de aandoening door middel van psychofarmaca louter symptomatisch is en niet essentieel.

De ambtenaar-geneesheer onderzocht hierbij terecht of een risico zoals bedoeld in artikel 9ter van de vreemdelingenwet actueel aanwezig is, daar uit de tekst van dit artikel blijkt dat dit risico "aanwezig" moet zijn, gezien sprake is van een vreemdeling die "lijdt" aan een ziekte die het risico zoals in die bepaling omschreven "inhoudt".

Dat een zekere graad van ernst is vereist voor de toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt duidelijk uit het feit dat die bepaling is gesteund op de begrippen "reëel risico voor het leven of fysieke integriteit" en "reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling". Bovendien komt het aan de ambtenaar-geneesheer als enige toe die beoordeling te maken en is het

loutere feit dat verzoekers het niet eens zijn met het advies niet van die aard de wel onderbouwde bevindingen van de ambtenaar-geneesheer te ondergraven.

Verzoekers tonen niet aan dat de ambtenaar-geneesheer een foutieve of kennelijk onredelijke beoordeling heeft gemaakt van het in het eerste lid van artikel 9ter van de vreemdelingenwet vermelde risico, de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

“Er kan niet dienstig op absolute wijze worden aangevoerd dat het reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of verblijf, niet zou kunnen worden beoordeeld zonder de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst of verblijf na te gaan. Niet elke voorkomende ziekte die niet behandeld wordt, stelt een individu bloot aan een mensonterende behandeling. In zijn advies maakt de ambtenaar-geneesheer in de regel duidelijk waarom het onderzoek naar de behandelingsmogelijkheden niet wordt gevoerd. Een lezing van het advies leert dat de ambtenaar-geneesheer de door verzoekers overgemaakte attesten heeft geanalyseerd. Verzoekers tonen niet aan dat bepaalde elementen werden veronachtzaamd door de ambtenaar-geneesheer.” (RVV, arrest nr. 128.887 d.d. 8 september 2014)

In arrest nr. 128.620 d.d. 3 september 2014 oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onder meer wat volgt:

“(…) In ieder geval merkt de Raad op dat uit het advies van de ambtenaar-geneesheer duidelijk blijkt dat deze het risico voor het leven of de fysieke integriteit heeft onderzocht, doch oordeelde dat geen reëel risico in deze zin blijkt. Hierbij werd rekening gehouden met het ingeroepen risico op zelfdoding en/of bij stopzetting van de behandeling. De ambtenaar-geneesheer wijst erop dat het risico op suicide van louter speculatie aard is en dat de behandeling met psychofarmaca louter symptomatisch is en dus niet essentieel en dat de beschreven PTSS zowel als de beschreven anxio-depressie ook zonder behandeling zijn beloop kent en spontaan evolueert in gunstige zin.

Er dient te worden vastgesteld dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de ambtenaar-geneesheer ten onrechte met bepaalde medische vaststellingen geen rekening heeft gehouden, standpunten inneemt die strijdig zijn met bepaalde vaststellingen in de door haar aangebrachte medische stukken of op kennelijk onredelijke wijze zou hebben besloten dat geen reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit blijkt. De vaststelling dringt zich ook op dat het enkele gegeven dat het advies van de ambtenaar-geneesheer eventueel strijdig zou zijn met de door de verzoekster neergelegde medische attesten en dat verzoekster het niet eens is met de beoordeling door de ambtenaar-geneesheer, op zich nog niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Wanneer een verblijfsaanvraag met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet wordt afgewezen, is dit immers veelal het geval omdat het advies van de ambtenaar-geneesheer inhoudelijk anders is dan de door de aanvrager ter ondersteuning van zijn aanvraag neergelegde medische attesten. In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, is het geenszins kennelijk onredelijk om het risico op zelfmoord niet te weerhouden in het kader van de aanvraag, bij gebrek aan enige concretisering waaruit kan blijken dat een reëel risico aanwezig is zoals bedoeld in artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Het is evenmin kennelijk onredelijk om een reëel karakter van een zelfmoordrisico te koppelen aan concrete aanwijzingen, en een loutere, niet verder onderbouwde vermelding van dit risico door de geconsulteerde arts, niet te weerhouden in het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. (…)" eigen onderlijning)

Ook in casu beperken verzoekers zich tot het verwijzen naar de medische attesten die zij bij hun aanvraag hebben gevoegd, zonder uiteen te zetten welk element zou zijn veronachtzaamd bij het opstellen van het advies. Zij tonen niet aan dat de ambtenaar-geneesheer overgegaan is tot het opstellen van een kennelijk onredelijk advies.

Uit artikel 9ter van de vreemdelingenwet vloeit er geen enkele verplichting voort in hoofde van de ambtenaar-geneesheer om de aanvrager aan een bijkomend onderzoek toe onderwerpen of om bijkomende informatie in te winnen. Het komt daarentegen aan verzoekers zelf toe om hun aanvraag voldoende te staven. De ambtenaar-geneesheer oordeelde dat de door de verzoekers overgemaakte standaard medische getuigschriften voldoende waren om zijn advies op te stellen. Met hun betoog maken verzoekers geen schending aannemelijk van de door hun opgeworpen beginselen van behoorlijk bestuur.

Dienaangaande kan verwezen worden naar arrest nr. 91.681 van 19 november 2012 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat onder meer luidt als volgt:

“Het is aan de ambtenaar-geneesheer aldus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten zonder de vreemdeling zelf te onderzoeken indien hij de mening is toegedaan dat hij ook zonder een eigen onderzoek een onderbouwd advies kan geven. Het behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de ambtenaar-geneesheer om te oordelen of hij de voorgelegde attesten voldoende acht om een advies te kunnen verstrekken nopens het in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet vermelde risico. De ambtenaar-geneesheer is dan ook niet verplicht om in zijn advies te motiveren waarom hij het niet nodig acht de vreemdeling aan een verder onderzoek te onderwerpen.”

Verzoekers maken geen schending aannemelijk van de door hun opgeworpen bepalingen.

Het enig middel is niet ernstig.”

4.1.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter, § 3, 4°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk is, nu “(u)it het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 26.09.2014 (...) kennelijk niet (blijkt) dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch (aan) een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft”. De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de eerste bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Waar de verzoekende partijen aanvoeren dat zij medische verslagen van 12 februari 2012, van 16 mei 2012, 8 augustus 2012 en 30 juni 2014 hadden voorgelegd inzake de aandoening van het kind van de eerste verzoeker en de tweede verzoekster waarop noch in het medisch advies van de arts-attaché van 26 september 2014, noch in de eerste bestreden beslissing werd geantwoord, wordt er op gewezen dat in het medisch advies van 26 september 2014 uitdrukkelijk werd gesteld dat “(u)it de standaard medische getuigschriften d.d. 15.02.2012, 16.05.2012 en 30.06.2014 en de bijlage d.d. 08.08.2012 blijkt dat de beschreven PTSS actueel geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene”. Dit medisch advies, waarnaar wordt verwezen in de eerste bestreden beslissing en dat onder gesloten omslag samen met deze beslissing aan de verzoekende partijen werd overhandigd, dient te worden geacht integraal deel uit te maken van de motivering van de bestreden beslissing. Voor het overige blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat de verzoekende partijen de motieven van de eerste bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

4.1.3.2. De verzoekende partijen voeren bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het eerste onderdeel van het eerste middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, dat als volgt luidt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke

integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.
(...)

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

(...)

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;
(...)"

Aldus blijkt uit het bepaalde in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet dat de beoordeling van het in artikel 9ter, § 1, eerste lid, vermelde risico toekomt aan de ambtenaar-geneesheer die door de minister c.q. staatssecretaris is aangesteld en dat de gemachtigde de aanvraag onontvankelijk verklaart indien de ambtenaar-geneesheer in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een verblijfsmachtiging om medische redenen.

Uit het bepaalde in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet volgt dan ook dat het advies van de ambtenaar-geneesheer waarin deze vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, beslissend is voor het onontvankelijk verklaren van de betreffende aanvraag om machtiging tot verblijf.

Te dezen wordt in het advies van de ambtenaar-geneesheer van 26 september 2014 het volgende gesteld:

"Uit de standaard medische getuigschriften d.d. 15.02.2012, 16.05.2012 en 30.06.2014 en de bijlage d.d. 08.08.2012 blijkt dat de beschreven PTSS actueel geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf kent een dergelijke aandoening zijn beloop over enkele maanden tot jaren en evolueert spontaan in gunstige zin. De behandeling van deze aandoening door middel van psychofarmaca is louter symptomatisch en dus niet essentieel. Er bestaat dus actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van Artikel 9ter van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel."

Dit medisch advies, waarnaar wordt verwezen in de eerste bestreden beslissing en dat onder gesloten omslag samen met deze beslissing aan de verzoekende partijen werd overhandigd, dient te worden

geacht integraal deel uit te maken van de motivering van deze beslissing. In het licht van de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient dan ook te worden nagegaan of er voldoende feitelijke gronden bestaan voor de vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer en of er op grond van zijn vaststellingen al dan niet in redelijkheid kon worden besloten dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Immers, indien zou blijken dat aan het advies van de ambtenaar-geneesheer een motiveringsgebrek kleeft en de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard op basis van dit advies, dan zal het motiveringsgebrek in dit advies noodzakelijkerwijze leiden tot de vernietiging van de beslissing houdende de onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag.

Te dezen voeren de verzoekende partijen aan dat de ambtenaar-geneesheer “*een foute analyse (heeft) gemaakt van de voorhanden zijnde medische informatie*” nu de zoon van de eerste verzoeker en de tweede verzoekster nog steeds medisch behoevend is, terwijl in het advies van de ambtenaar-geneesheer van 26 september 2014 wordt gesteld dat “*(o)ok zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf (...) een dergelijke aandoening zijn beloop over enkele maanden tot jaren (kent) en (...) spontaan in gunstige zin (evolueert)*” en dat “*(d)e behandeling van deze aandoening door middel van psychofarmaca (...) louter symptomatisch en dus niet essentieel (is)*”. Zij verwijzen hiervoor naar het standaard medisch getuigschrift van 30 juni 2014, waarnaar ook in het advies van de ambtenaar-geneesheer van 26 september 2014 wordt verwezen, en waarin onder meer wordt vermeld dat de zoon van de eerste verzoeker en de tweede verzoekster lijdt aan een “*(p)osttraumatisch stress syndroom met autisme neiging*”, dat er “*(n)ood (is) aan medicatie en begeleiding*” en dat de ernst van de aandoening wordt geschat op “*7-8/10*”. In tegenstelling tot wat de verwerende partij aanvoert, zetten de verzoekende partijen dus wel degelijk uiteen “*welk element zou zijn veronachtzaamd bij het opstellen van het advies*”. De verwijzingen in de nota met opmerkingen naar de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bijgevolg niet dienstig.

Bij het beoordelen van het in artikel 9ter, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet genoemde risico beschikt de ambtenaar-geneesheer over een ruime beoordelingsbevoegdheid. De Raad kan deze beoordeling niet maken in de plaats van de ambtenaar-geneesheer. De Raad moet echter wel in staat worden gesteld om na te gaan op welke gronden de ambtenaar-geneesheer zich gebaseerd heeft om te besluiten dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. *In casu* moet uit het advies van deze ambtenaar-geneesheer of minstens uit de stukken van het administratief dossier blijken waarom de door de behandeld geneesheer noodzakelijk geachte behandeling, als niet essentieel wordt beoordeeld, en de kwestieuze aandoening ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf over enkele maanden tot jaren zijn beloop kent en spontaan in gunstige zin evolueert. De beoordelingsvrijheid van de ambtenaar-geneesheer houdt niet in dat diens vaststellingen steeds volstaan als motieven voor een beslissing tot weigering van verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet (RvS 18 september 2013, nr. 224.723). Te dezen houdt de ambtenaar-geneesheer er een andersluidende beoordeling op na met betrekking tot de noodzaak aan behandeling van de aandoening van de zoon van de eerste verzoeker en de tweede verzoekster. De ambtenaar-geneesheer kan uiteraard in het kader van zijn advies de voorgehouden noodzakelijke behandelingen evalueren op grond van bepaalde objectieve vaststellingen. Het is *in casu* echter volstrekt onduidelijk op grond waarvan de ambtenaar-geneesheer meent dat de aandoening ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf over enkele maanden zijn beloop zou kennen en spontaan in gunstige zin zou evolueren, terwijl het medische getuigschrift van 30 juni 2014, opgesteld door dokter P.S., een langdurige medicamenteuze behandeling voorschrijft. Er kan dan ook niet anders worden geconcludeerd dan dat de ambtenaar-geneesheer zich, zonder hiervoor te verwijzen naar concrete stavingsstukken, gebaseerd heeft op eigen inzichten en overtuigingen om het advies op te stellen waarop de bestreden beslissing steunt. Dit getuigt niet van een behoorlijke feitenvinding nu het administratief dossier geen enkele feitelijke grondslag biedt voor de stelling dat de aandoening ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf over enkele maanden zijn beloop kent en spontaan in gunstige zin evolueert. Integendeel, zoals de verzoekende partijen terecht onderstrepen, wordt met betrekking tot de aandoening van de zoon van de eerste verzoeker en de tweede verzoekster in het medisch getuigschrift van 30 juni 2014 onder meer duidelijk gesteld dat er “*(n)ood (is) aan medicatie en begeleiding*”. Bovendien vermeldt dit standaard medisch getuigschrift dat de voorziene duur van deze noodzakelijke behandeling langdurig is. Het administratief dossier bevat geen feitelijke elementen die het oordeel van de ambtenaar-geneesheer, in weerwil van de bevindingen van de behandelende geneesheer, ondersteunen.

De ambtenaar-geneesheer kon dan ook niet zonder bijkomende motivering of bijkomende vaststellingen oordelen dat de behandeling van de aandoening waaraan de zoon van de verzoekende partijen lijdt, en

die geattesteerd is in het medische getuigschrift van 30 juni 2014, niet essentieel is. Bijgevolg dient te worden vastgesteld dat de ambtenaar-geneesheer, bij zijn beoordeling van het al dan niet voorhanden zijn van een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst, onvoldoende rekening heeft gehouden met alle feitelijke gegevens zoals deze voorlagen, zodat niet kan worden vastgesteld dat deze component op afdoende wijze werd onderzocht. Zodoende kon de ambtenaar-geneesheer niet, zonder bijkomende motivering of bijkomende vaststellingen, besluiten dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

Aangezien het advies van de ambtenaar-geneesheer van 26 september 2014, dat de basis vormt voor de eerste bestreden beslissing, niet op objectieve gegevens is gestoeld of dit minstens niet blijkt uit het administratief dossier, is de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, aangetast door een motiveringsgebrek. Bijgevolg dient een schending van de materiële motiveringsplicht te worden vastgesteld.

Nu vaststaat dat het advies van de ambtenaar-geneesheer van 26 september 2014 behept is met een schending van de materiële motiveringsplicht, dient de bestreden beslissing die op dit advies steunt en waarvan dit advies integraal deel uitmaakt te worden vernietigd.

4.1.3.3. Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de eerste bestreden beslissing. De overige aangevoerde grieven tegen deze beslissing behoeven geen verder onderzoek.

4.2. De bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten van 2 oktober 2014 zijn afgeleverd in navolging van de eerste bestreden beslissing. Uit het gegeven dat de bestreden bevelen (bijlagen 13) op dezelfde dag werden genomen als de eerste bestreden beslissing en dat de beslissingen ook op dezelfde dag aan de verzoekende partijen werden ter kennis gegeven, alsook uit het betoog van de verzoekende partijen ter terechtzitting van 2 maart 2015, blijkt de verknochtheid tussen de bestreden bevelen en de eerste bestreden beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Gelet op de nauwe samenhang tussen enerzijds de eerste bestreden beslissing en anderzijds de bevelen om het grondgebied te verlaten en de vaststelling dat de eerste bestreden beslissing behept is met een schending van de materiële motiveringsplicht, dienen met het oog op de rechtszekerheid en in het belang van een goede rechtsbedeling de bevelen om het grondgebied te verlaten van 2 oktober 2014 eveneens uit het rechtsverkeer te worden gehaald en te worden vernietigd.

5. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 oktober 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt en de bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13) van 2 oktober 2014, worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien maart tweeduizend vijftien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN